

שיעור 1*

26 מרץ - 1 אפריל

בן-דוד

שבת אחר הצהריים

קיראו את הפרקים והפסוקים הבאים לקראת שיעור השבת השבועי:
מתי פרק א'; מארק 35-37; ישעיה 7, 9; רומיים 8: 5; יוחנן 25: 2;
ירמיהו 13: 29; מתי 14-1: 2.

פסוק לשינון: "הוא יושע את עמו מחטאתיהם" (מתי 21: 1).

בהשראת רוח הקודש פתח מתי את כתביו בתיעוד שושלת יוחסין; זו של ישוע המשיח. ובתוך כך החל בתיעוד שורשים שלא כולנו היינו גאים בס במיוחד אם היו אלה חלק משושלת משפחותינו. מתי שהיה מנודה יחסית יכל בוודאי להזדהות עם שושלת יחסים זו. הרי שהיה מוכס יהודי, שבגד בעמו ושילם לאימפריה הרומית עבור הזכות הזו שבמיסוי עמו. כמובן שלא היה אהוד במיוחד על בני עמו. אולם אף על פי שבני אנוש שופטים "על-פי מראה עינים" (יוחנן 7: 24), "יהוה יראה ללבב" (שמואל א' 16: 7). ללא ספק בחר האדון במתי, המוכס הדחוי, להיות בקרב שליחיו לאחר שראה את אשר בלבנו. מתי נענה לקריאה וויתר על דרך חייו הישנה על-מנת לקבל 'חיים חדשים' בישוע. כך הלך מתי בעקבות האדון, תעד ושמר את הדברים שקיבל, דבר שאיפשר לו להשיב דבר משמעותי לבני עמו ולעולם כולו. תיעוד זה אינו קבלת מס מהמוכס לשעבר, אלא תיעוד חייו של ישוע.

* לימדו את השיעור השבועי לקראת שבת ה-2 באפריל.

שושלת המלוכה

יהיו אשר יהיו דעותיהם השונות של עם ישראל בקשר לבואו של המשיח, על עובדה אחת כולם מסכימים: המשיח יהיה מבית דוד המלך. ומסיבה זו פתח מתי את בשורתו כשברצונו לבסס ולקבוע את זהותו של ישוע כמשיח. מתי מבקש להראות מיד תחילה שהיוחסין של ישוע קשורים ישירות לא רק לאברהם (שמרבית עם ישראל הם צאצאיו) אלא גם למלך דוד, משום שהמשיח היה אמור להיות זרעו של אבי האומה- אברהם (בראשית 22: 18; גלטיים 3: 16), ובד בבד זרע דוד. פרשנים רבים מאמינים שקוראיו, בני עמו, היו בראש מעייניו של מתי ומשום כך הדגש המיוחד בביסוס העובדות המאשרות את משיחותו של ישוע מנצרת.

קיראו את הפסוקים הבאים וענו על השאלה: כיצד הם עוזרים לנו להבין את המסר שניסה מתי להעביר לקוראיו?

שמואל ב' 7: 16,17

ישעיה 9: 6,7

ישעיה 11: 1,2

מעשי השליחים 2: 29,30

פסוקים נבחרים אלה עוזרים לנו להבין מדוע נפתחה הבשורה של מתי כך: "סֵפֶר הַיְיִחוּסִין שֶׁל יֵשׁוּעַ הַמְּשִׁיחַ בֶּן-דָּוִד" (מתי 1: 1). קודם לכל מתואר המשיח כבן דוד וכשם שמתחילה הברית החדשה בתיאור הזה כך גם אומר ישוע לקראת סופה של הברית החדשה: "אֲנִי יֵשׁוּעַ שְׁלַחְתִּי אֶת מְלֹאכֵי הַהֶעִיד לְכֶם אֶת הַדְּבָרִים הָאֵלֶּה בְּקִהְלוֹת. אֲנֹכִי שָׂרֵשׁ דָּוִד וְצֶאֱצָאוֹ, אֵילַת הַשֶּׁחֶר." (התגלות 22: 16). בנוסף לכל מה שישוע אמר להיות הוא עדיין שורש דוד. זוהי עדות רבת עוצמה לגבי טיבעו האנושי של ישוע והאנושיות המחייבת שלו; הבורא קישר אותנו אליו בדרכים שבקושי נוכל לדמיין.

שושלת היוחסין המוקדמת של ישוע

מי מלבד דוד מוזכר בעץ היוחסין של ישוע? מתי 1:2,3.

בדרך כלל לא הוזכרו נשים בעץ יוחסין, מדוע אם כן נזכרה תמר ברשימה, ומיהי? תמר נישאה לבניו של יהודה, ער הראשון, ובגלל חוק הייבום היא נישאה לאונן אחיו לאחר שמת ער, על-מנת להקים זרע לאחיו המת. שני בני יהודה אלה מתו בשל חטאם ותמר נותרה ערירית - חשוכת בנים. חמה (יהודה) הבטיח לתמר כלתו שייתן לה את שְׁלָה בנו השלישי לבעל לכשיגדל, אולם הבטחה זו לא נתמלאה אף פעם. מה מצאה תמר לנכון לעשות? היא התחפשה לזונה ומכרה שירותיה ללא פחות מחמה יהודה בעצמו שלא היה לו שמץ של מושג על זהותה. חודשים מספר לאחר מכן כשנודע שתמר הרתה, נקט יהודה בעמדה שצריך להוציאה להורג, אולם נטש עמדה זו כשנחשפה זהותו כאבי העובר. למרות שזה נשמע כמו אופרת סבון חסרת טעם, זהו נדבך בלתי נפרד משושלת היוחסין של ישוע.

קיראו את מתי 1:4,5. מי עוד מוזכר ברשימה שבעצם קצת מפתיע?

רחב, הזונה הכנענית? האם זה ייתכן? מסתבר שכן. רחב נישאה לתוך היוחסין של ישוע; לאחר שהגנה על המרגלים העבריים ביריחו, היא הצטרפה לעם ישראל ושמה אמונתה בקב"ה.

מי עוד מופיע ברשימת היוחסין? מתי 1:5,6.

רות הייתה אשת חַיִל אולם מוצאה היה במואבים השנואים- תוצר של גילוי עריות בין לוט השתוי ואחות מבנותיו. בת-שבע אשת אוריה הייתה האשה שציווה דוד המלך באנוכיותו לזַמֵּן אליו בזמן שבעלה שירת כאחד מלוחמיו ומגיני ממלכתו בשדה הקרב. גם דוד היה חוטא הזקוק למושיע. לדוד היו מעלות רבות כאדם אולם כאיש משפחה הדוגמא שנתן הייתה לקוייה בלשון המעטה.

כיצד נוכל ללמוד לקבל את הזולת למרות חסרונותיהם וליקוייהם באותה מידה שבה נוהג עימנו אלוהים עצמו?

בעודנו חטאים

מה מלמדים הפסוקים הבאים על הטבע האנושי? איזו ראייה חותכת קיימת עבורנו באמיתות אלו? רומיים 9:3, 10:8; יוחנן 2:25; ירמיה 9:17

כמו שנאמר משכבר ועדיין ראוי לחזרה על כך: כתבי הקודש אינם מציינים לנו תמונה ורודה אודות האנושות או הטבע האנושי. החל מהחטא הקדמון (בראשית 3) ועד לנפילתה של בבל הגדולה בזמן הסוף (התגלות 18), מצבה העגום של האנושות חשוף וגלוי לחלוטין; אף על פי שאנו נוטים לראות בקהילה הקדומה שלפני "הַעֲזִיבָה" (תיסולוניקים ב' 3:2) מן אידיאל, זוהי טעות (קורינתיים א' 5:1), כולנו חוטאים ומדוכאים (ירמיה 17:14) והיוחסין של ישוע גם הוא בכלל זה.

"הייחודיות וחוסר הסבירות שביחסין אלה" כתב איש האסכולה מייקל ווילקינס, "בטח שהיכה בתדהמה את קוראיו של מתי. אבותיו של ישוע היו בני תמותה כמונו עם שגינות ועם פוטנציאל כמו זה של אנשים רגילים. אלוהים פעל דרכם בכדי שישועתו תהיה נגישה להם. לא קיים מִדְגָם של צדקה בשושלת של ישוע. נוכל למצוא ברשימה גיבורים וזונות, חומדים וגויים. המלך רחבעם המרושע היה אביו של אביה המרושע שהיה לאביו של המלך הטוב אסא. אסא היה אביו של מלך טוב בשם יהושפט שהיה אביו של מלך רשע בשם יורם. אלוהים פעל דרך כל הדורות בטובים וברעים על-מנת להביא למימוש מטרותיו. מתי מראה שאלוהים יכול לעשות שימוש בכל אדם, גם במתועבים והשוליים- להביא את כוונותיו ליישום. אלה הם סוגי האנשים שישוע בא להושיע." (Zondervan Illustrated Bible Backgrounds Commentary Matthew 9 p. 9, Grand Rapids: Zondervan, 2002).

חשוב מאוד לזכור נקודה זו, לא רק בבוחננו אחרים אלא גם בחקר עצמנו. איזה משיחי אינו מתחבט לעיתים עם ספקות, או מגיע לסף ייאוש וְשִׁאֲלַת אמונתו, בשאלו את עצמו אם הוא מאמין אם לאו, ואם חזרתו בתשובה עדיין תקיפה אם לאו? מה שמביא אותנו לשאלות והתהיות האלה לעיתים קרובות מאוד הם החטאים, החסרונות ומצבנו התורשתי. בעיצומו של מצב מייאש זה אנו יכולים עדיין לשאוב עידוד ותקווה שהקב"ה מידוע בפרטים ושלמען אנשים כמונו בא ישוע לעולמנו. (קורינתיים ב' 5:10).

באילו הבטחות מפתבי הקודש תוכלו להיאחז ברגעים של ייאוש רוחני ודיכוד?

הולדת בנו האלוהי של דוד

בפרק הזמן שחלף בין מתי פרק א' ופרק ב' נולד ישוע. ספק רב שישוע נולד ב-25 לדצמבר בהתבסס בתזמון של מילוי תפקידו של זכריה הכוהן בבית המקדש, מלומדים ופרשנים משערים שישוע נולד קרוב יותר לסתיו כשעדרי הצאן רעו בשדות האחו; בין סוף חודש תשרי לבין סוף חודש כסלו. העובדה שהמשתחוים הראשונים של המשיח היהודי היו גויים היא אירונית מאוד.

בעוד שעמו של ישוע (והמלך הפרנואיד הורדוס שהיה בעל שורשים יהודיים) חשבו שהם ידעו לאיזה משיח הם צריכים לצפות, דווקא לתיירים מהמזרח היו ראש ולב פתוחים. החכמים מהמזרח היו פילוסופים מכובדים מחבל פרס שהתמסרו לחיפוש ודרישה אחר האמת, מבלי להסתייג ממקום מוצאה הגיאוגרפי או הלאומי. לא פלא שהם מצאו עצמם משתחוים וסוגדים לזה שהיה התגלמות "האמת" בעצמו. למרות שההקשר שונה, ניתן לראות את התגשמות הנבואה שנכתבה מאות בשנים קודם לכן: **"וּבְקִשְׁתֶּם אֹתִי וּמְצֵאתֶם כִּי תִדְרְשֵׁנִי בְּכָל-לְבַבְכֶם"** (ירמיה 29: 29).

קיראו את מתי 14:1-2. איזה ניגוד מתגלה כאן בין הגישה של החכמים מהמזרח לזו של המלך הורדוס?

בניגוד למלך האומה, שרצה להרוג את ישוע, נפלו חכמי המזרח על ברכיהם והשתחוו למשיח היילוד. על תיעוד זה לשמש לנו כתזכורת שחברות בקהילה משיחית אינה מספקת או מגבה ערבות להיותנו במערכת יחסים נכונה עם אלוהים. תזכורת זו טובה היא גם לשמש כהבנה נכונה של האמת, דבר חשוב מאוד! אם הייתה להורדוס ולכוהנים הבנה נכונה של הנבואות בקשר למשיח, אזי יכול היה המלך הורדוס לדעת שישוע לא היווה את האיום שממנו פחד. הוא יכל לדעת ש"מלך היהודים" הזה לא סיכן את חולשתו הפוליטית ולא הצריך חימוש או הפעלת מערכות הגנה כנגדו.

כיצד נוכל אנו, האדוונטיסטים שומרי השבת, כמבורכי האלוהים באור רב, להישמר מהתרמית שידיעת האור מקנה לנו יחסים נכונים עם הקב"ה? כיצד נוכל להיעזר באור רב זה על-מנת להתעמק במערכת היחסים שלנו עם אלוהים, איזו הערכה של אופיו נוכל לגבש מהאמיתות שנתנו לנו?

חומר נוסף למחשבה: שימו לב לציטטה הבאה מפרי עֵטָה של אלן ג'יי וייט: "כך יוכל כל חוטא לבוא אל המשיח. 'לא בְּגִלְל מַעֲשֵׂי צְדָקָה שֶׁעָשִׂינוּ הוּא הוֹשִׁיעַ אוֹתָנוּ, כִּי אִם בְּרַחֲמָיו'" (טיטוס 5: 3). כשאומר לך השטן שאתה חוטא ושאינך יכול לקוות לקבלת ברכותיו של אלוהים, אמור לו שהמשיח בא לעולם בכדי להושיע את החטאים. אין בידינו שום המלצות אודותינו להביא לאלוהים; הטיעון היחיד שזמין לנו היום ולתמיד הוא מצבנו-חסר האונים המוחלט שמצריך את כוחו הגואל של המשיח." (יחמדת הדרות', עמ' 317).

איזו מציאות! חוסר האונים המוחלט שלנו הוא שמצריך את כוחו הגואל של המשיח. אמיתה זו נכונה וקבילה בין אם אנו 'במשיח' כבר שנים או שזה עתה החלנו במסע האמונה באדון. אנו חטאים הזקוקים לחסד בדיוק כמו כל המוזכרים ברשימת היוחסין של ישוע. ציות לחוקיו של אלוהים, התגברות על פיתויים ועל חטא, והתפתחותנו בישוע הם כולם חלק מחיי המשיחי אולם אין הם הסיבה לישועה אלא התוצאה מכך. כולנו במצב של חוסר אונים מוחלט, בין אם זה הפושע על הצלב לצד צלבו של ישוע או קדוש שיילקח השמימה מבלי לטעום מוות, כולנו צריכים את כוחו של הגואל. כמה שזה חשוב שלא נשכח עובדה ואמיתה בסיסית זו.

שאלות לדיון:

1. כפי שנכחנו לדעת השבוע, למלך הורדוס היו תפיסות מוטעות בנבואה שגרמו לו לעשות מעשים נוראים. חישבו על כמה מהתפיסות השגויות של נבואה כיום. לדוגמה, רבים מאמינים שהמשיחיים יילקחו כולם בשקט ובלי משים השמימה בעוד שבני משפחתם וחבריהם 'ישארו' כאן עלי אדמות לתהות כיצד ומדוע נעלמו אנשים אלה לפתע פתאום. דוגמה אחרת הם אלה המחזיקים בדיעה שעד שלא יאמינו כל עם ישראל לא יבוא המשיח. מהם כמה מהסכנות שבהחזקת עמדות ואמונות שגויות אלו? ומה בקשר לרעיון שבית מקדש שלישי צריך להיבנות בהר הבית בירושלים ושזבח עולות, הקרבת קורבנות, חייב להתחדש כחלק מאירועי זמן הסוף בעולמנו? איזה תפיסות מוטעות נוספות ירשימו אותנו ויעזרו לנו להבין עד כמה חשובה פרשנות נכונה של נבואה?
2. במקרים רבים מעמד מסוים כגון מוצא משפחתי או מקום הלידה והמגורים הם בעלי חשיבות יתירה. מסורות אלו נפוצות ומושרשות לאורך ההיסטוריה ומצויות כיום באזורים רבים בעולם. מדוע נוגד רעיון זה את מסר הבשורה? כיצד צריך המעמד שלנו כ'בְּרִיאָה' (קורינתיים ב' 5:17) להשפיע על ההיבט שלנו במעמד או מבנה חברתי שאנחנו או אחרים נולדנו בה?